

projednání pozůstalosti po Augustě H-ové příslušným, aniž třeba řešiti otázku další, zda zůstavitelka měla v době úmrtí řádné bydliště v Liberci. Ku projednání pozůstalosti po cizinci, která záleží pouze ze jmění, jsoucího v cizině, nejsou tuzemské soudy povolány vůbec, tedy ani tehdy, když zůstavitel měl v tuzemsku své řádné bydliště. Vyplýváť z doslovu §§ 23, 24, 137, 138 nesp. říz., že možnost, by zdejší soudy projednávaly pozůstalost cizincovu v příčině movitého jmění, nastává pouze, je-li toto jmění v tuzemsku. V příčině nemovitostí platí vůbec jen zásada immobilia obnoxia territorio, není-li státními smlouvami stanoveno nic jiného (§ 22 nesp. říz.). Poněvadž v tomto případě jde o projednání pozůstalosti záležející pouze z movitostí státní příslušnice republiky Rakouské, které jsou na území téže republiky, není tuzemský soud ku projednání pozůstalosti příslušným, a okresní soud v Liberci, odepřev zahájití pozůstalostní řízení, učinil tak právem. Tvrdí-li stěžovatelka ve stížnosti ovšem v naprostém rozporu s původním návrhem, že jmění, o něž tu jde, nezáleží z věcí samých, jež jsou u Dr. M-a, nýbrž v nároku na vydání těchto věcí, nutno k tomu poznamenati, že pro rozhodnutí o příslušnosti ku projednání pozůstalosti byly směrodatnými údaje v původním návrhu a že by ostatně nedopadlo toto rozhodnutí jinak ani v tom případě, kdyby bylo pravdou, co se tvrdí ve stížnosti. Bydlíť Dr. M., který by přicházel v úvahu jako dlužník k vydání věcí povinný, ve Vídni, místo splnění nároku bylo by tamtéž a proto slušelo by také v případě právě naznačeném považovati Vídeň za místo, v němž je jmění patřící do pozůstalosti. Bude tedy věcí účastníků, by se obrátili na onen cizozemský soud, který jest příslušným ku projednání pozůstalosti.

Čís. 7689.

Byla-li původní úvěrová hypoteka přeměněna pozdějšími knihovními zápisy v obyčejnou hypoteku, jest pořadí příslušenství pohledávky posuzovati podle § 216, poslední odstavec, ex. ř.

I útraty sporu bez vedení exekuce jsou náklady, které vznikly vymáháním hypoteční pohledávky a které, jsouce soudně určeny, mají stejné pořadí s jistinou.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1928, R I 1096/27.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost přikázal soud první stolice knihovní věřitelce Městské spořitelně v Ú. plné útraty spojené s dobýváním pohledávek, rekursní soud vyhověl rekursu další knihovny věřitelky potud, že přikázal Městské spořitelně v Ú. útraty pouze do výše jinak nevyčerpaných jistot za vedlejší závazky.

Nejvyšší soud k rekursu Městské spořitelny v Ú. obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka, která zažalovala proti dlužníkům dvě hypotekární pohledávky, stěžuje si proti usnesení rekursního soudu, jímž byly útraty těchto sporů přikázány pouze částečně, totiž jen do výše jinak nevyčerpaných jistot za vedlejší závazky, a domáhá se dovolacím rekurssem toho, by bylo obnoveno usnesení soudu první stolice, jímž jí byly celé tyto útraty přikázány. Dovolacímu rekursu nelze upřít oprávněnosti. Předem jest se však obíratí povahou první z těchto dvou pohledávek. Stav knihovní jest tento: V pořadí z 29. května 1920 bylo původně pod pol. C 36 vloženo »právo zástavní za veškerá pohledávání Občanské záložny v Ú., která by jí z úvěru neb z jakéhokoliv jiného důvodu proti Aloisii J-ové až do výše 20.000 Kč vzešla«. Z tohoto zápisu patrně, že šlo původně o kauční hypoteku. Podstata tohoto práva zástavního byla však změněna zápisy provedenými v bezprostředně následujícím pořadí ze dne 5. dubna 1922 č. d. 110 pod pol. C 37 až 39. Pod položkou C 37 bylo poznamenáno, že se následkem vyčerpání úvěru právo zástavní stalo účinným. Současně pod pol. C 38 byl pak vložěn »převod práva zástavního za pohledávku Občanské záložny v Ú. v částce 20.000 Kč v b. č. 36 a 37 zjištěného na Městskou spořitelnu v Ú.« a současně pod pol. C 39 bylo vloženo právo zástavní za úroky a úroky z prodlení a vedlejší závazky do výše 1.000 Kč. Těmito zápisy pod pol. C 37 až 39, zejména vyznačením pod pol. C 38, že jde nyní již o pohledávku v částce 20.000 Kč, a ne tedy o úvěrovou pohledávku do výše 20.000 Kč, byla provedena přeměna původní kauční hypoteky na obyčejnou hypoteku. Ježto druhá pohledávka, o níž jde, jest již podle původního zápisu obyčejnou hypotekou podle § 16 kn. zák., jest pořadí příslušenství obou těchto pohledávek posuzovati jednotně podle § 216 poslední odstavec ex. ř. Stěžovatelka zažalovala i první i druhou pohledávku a vedením sporu vzešly jí útraty soudně určené. Oboje tyto útraty přikázal první soudce stěžovateli v plné výši, rekursní soud naložil však s nimi jako s příslušenstvím, spadajícím do rámce vedlejších závazků zjištěných pod pol. C 39 do výše 1.000 Kč a pod pol. C 40 do výše 2.000 Kč a přikázal na oboje tyto útraty pouze zbytky těchto dvou nejvyšších částek, dosud nevyčerpané, čímž útraty obou sporů nedocházejí plné úhrady. Rekursní soud odůvodňuje své rozhodnutí tím, že prý tato věřitelka, která vedla jen spory, ale ne též reální exekuci, není vymáhající věřitelkou, a jest toho názoru, že proto nelze na tyto útraty sporů použití ustanovení § 216 poslední odstavec ex. ř. o stejném pořadí příslušenství s jistinou. Závěr tento nelze však ze znění § 216 ex. ř. dovoditi a také důsledky tohoto názoru byly by povážlivé. To by mimo jiné na př. znamenalo, že věřitel, jenž dobývá hypoteční pohledávku žalobou a dosáhne titulu exekučního, byl by nucen, by proti dlužníkovi neúprosne vedl exekuce, zejména přístupem k dražebnímu řízení, které již pro jinou pohledávku jest vedeno. K svému názoru dospívá rekursní soud patrně nesprávným pochopením výrazu »vymáhání«. Tohoto výrazu použito v Hartmanově vydání exekučního řádu, kdežto v úředním překladu říšského zákonníka jest po-

užito výrazu »dobývání«. Jde o překlad německého výrazu »Geltendmachung«, jímž dlužno rozuměti i pouhé vedení sporu. Proto i útraty sporu bez vedení exekuce jsou náklady, které vznikly vymáháním hypoteční pohledávky a které, jsouce soudně určeny, mají stejné pořadí s jistinou. Neučinil tedy rekursní soud správně, přikázav útraty obou sporů jen v rámci vedlejších závazků do výše 1.000 Kč a 2.000 Kč. bylo proto v tomto směru dovolacímu rekursu vyhověti a obnoviti usnesení soudu první stolice, jímž celé útraty obou sporů byly přikázány.

Čís. 7690.

Útraty zřízení náhrobního kamene a náhrobních ozdob a odměnu hřbitovního zahradníka dlužno považovati za část pohřebních útrat.

Uznání žalobního nároku na náhradu škody co do důvodu znamená toliko uznání povinnosti nahraditi onu škodu, jejíž náhradu možno podle zákona vůbec požadovati.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1928, Rv I 767/27.)

Žalobcova manželka byla usmrcena automobilem žalovaného. Žalobní nárok na náhradu škody, kromě jiného na náhradu útrat zřízení náhrobního kamene a výzdoby hrobu, jakož i placení doživotního důchodu žalobci 10 Kč denně žalovaný uznal. **P r o c e s n í s o u d** první stolice přisoudil žalobci celkem 3.380 Kč 64 h a doživotní důchod 10 Kč denně. **O d v o l a c í s o u d** nevyhověl odvolání žalovaného, k odvolání žalobce přisoudil mu celkem 4.880 Kč 64 h.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalovaného, pokud čelilo proti přisouzení 4.880 Kč 64 h; vyhověl mu však, pokud čelilo proti přisouzení důchodu 10 Kč denně, zrušil v tomto směru rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Žalovaný napadá rozsudek odvolacího soudu z dovolacích důvodů podle čí. 2, 3 a 4 § 503 c. ř. s. potud, pokud rozsudek prvního soudu, jímž byl žalovaný uznán povinným zaplatiti žalobci 3.380 Kč 60 h (správně 3.380 Kč 64 h) s přísl., byl pozměněn v ten smysl, že tato částka byla zvýšena na 4.880 Kč 64 h, a rozsudek prvního soudu o závazku žalovaného ku placení doživotní renty žalobcovy 10 Kč denně byl potvrzen. Toliko v této souvislosti jest napaden také výrok o útratách. Dovolatel cítí se stížena tím, že odvolací soud zvýšil útraty náhrobního kamene a výzdoby hrobu, jakož i odměnu hřbitovního zahradníka, jež první soud přiznal penízem 1.500 Kč, o 1.500 Kč a uznal závazek žalovaného ku placení renty 10 Kč denně na doživotí žalobcovo jako náhradu za ztrátu neplacené pracovní síly. Dovolatel v dů-